RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

29. september 1999 *

I sag T-126/97,

Sonasa — Sociedade Nacional de Segurança, Ld.ª, Lissabon, ved advokat Nuno Morais Sarmento, Lissabon, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Victor Gillen, 13, rue Aldringen,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Teresa Figueira og Knut Simonson, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(96) 3451 om at nedsætte et bevilget tilskud fra Den Europæiske Socialfond til sagsøgeren,

* Processprog: portugisisk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi,

justitssekretær: fuldmægtig A. Mair,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 25. marts 1999,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifterne

1 I artikel 1, stk. 2, litra a), i Rådets afgørelse 83/516/EØF af 17. oktober 1983 om Den Europæiske Socialfonds opgaver (EFT L 289, s. 38, herefter »afgørelse 83/516«) bestemmes det, at Den Europæiske Socialfond (herefter »fonden«) deltager i finansieringen af foranstaltninger vedrørende erhvervsuddannelse og erhvervsvejledning.

2 Forslag til finansiering af disse foranstaltninger, som skal foreslås af en medlemsstat eller et af denne udpeget organ, godkendes af Kommissionen ved en beslutning. I henhold til artikel 2, stk. 2, i afgørelse 83/516 skal den medlemsstat, der foreslår projektet, garantere en forsvarlig gennemførelse heraf.

3 I Rådets forordning (EØF) nr. 2950/83 af 17. oktober 1983 om gennemførelse af afgørelse 83/516 (EFT L 289, s. 1, herefter »forordning nr. 2950/83«) bestemmes det i artikel 5, stk. 4, dels at anmodninger om udbetaling af saldobeløb skal indeholde en detaljeret redegørelse for indholdet, resultaterne og finansieringen af den pågældende foranstaltning, dels at medlemsstaten skal attestere den faktiske og regnskabsmæssige rigtighed af de i udbetalingsanmodningerne indeholdte oplysninger.

4 Såfremt tilskuddet fra fonden ikke anvendes på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser, kan Kommissionen i medfør af artikel 6, stk. 1, suspendere, nedsætte eller lade tilskuddet bortfalde efter at have givet den pågældende medlemsstat lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger.

5 I henhold til artikel 6, stk. 2, skal de udbetalte beløb, som ikke er blevet anvendt på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser, tilbagebetales.

Sagens faktiske omstændigheder

6 Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (Departementet for Anliggender vedrørende Den Europæiske Socialfond, herefter »DAFSE«) er den portugisiske stats repræsentant i spørgsmål vedrørende fonden. DAFSE er den eneste portugisiske kontakt, som både Kommissionens tjenestegrene, der er ansvarlige for gennemførelsen af fondens foranstaltninger, og de offentlige og private organisationer, der ønsker at modtage tilskud fra fonden, skal henvende sig til.

7 Sagsøgeren, Sonasa — Sociedade Nacional de Segurança, Ld.ª (herefter »Sonasa«) — indgav en ansøgning til DAFSE om tilskud fra fonden til en erhvervsuddannelsesmæssig foranstaltning, der skulle finde sted i året 1989 (herefter »ansøgningen om tilskud«).

8 Herefter indgav DAFSE ansøgningen til Kommissionen på den portugisiske stats vegne og til fordel for sagsøgeren.

9 Det projekt, der blev søgt om tilskud til, blev godkendt ved Kommissionens beslutning K(89) 0570 af 22. marts 1989 (herefter »godkendelsesbeslutningen«), hvorefter sagsøgeren fik tildelt 35 083 325 PTE til uddannelse af 249 personer under 25 år.

10 Også den portugisiske stat forpligtede sig til at yde et tilskud til sagsøgerens projekt på 28 704 538 PTE via Orçamento da Segurança Social/Instituto de Gestão Financeira da Segurança Social (budgettet for social sikring/instituttet for økonomisk forvaltning af den sociale sikring, herefter »OSS/IGFSS«).

11 I forbindelse med uddannelsesforanstaltningen modtog sagsøgeren den 8. maj og den 5. juli 1989 forskud på de af fonden og OSS/IGFSS ydede tilskud.

12 Under en kontrol i juli 1989 konstaterede DAFSE, at der var blevet foretaget en nedsættelse af uddannelsesprogrammets varighed og af antallet af deltagere i forhold til det oprindeligt fastsatte og fandt derfor, at tilskuddet skulle nedsættes. DAFSE ændrede imidlertid opfattelse og anbefalede ved skrivelse af 6. marts 1990 Kommissionen, at den oprindelige godkendelsesbeslutning blev opretholdt.

13 Efter at uddannelsesforanstaltningen var afsluttet, afleverede sagsøgeren regnskabet, som DAFSE skulle revidere, og hvori de samlede afholdte udgifter var lavere end de budgetterede, samt indgav en anmodning om betaling af saldobeløbet. Regnskabet og anmodningen blev sendt til Kommissionen den 27. oktober 1990.

14 Ved den første behandling af anmodningen om betaling af saldobeløbet fik DAFSE tvivl med hensyn til nøjagtigheden af de oplysninger, anmodningen indeholdt. Den 27. juni 1991 foretog DAFSE desuagtet endnu en udbetaling af en del af tilskuddet, idet det dog præciseredes, at denne betaling blev foretaget under forbehold af, at Kommissionen godkendte regnskabet for foranstaltningen.

15 Den 20. august 1991 meddelte DAFSE Kommissionen, at den accepterede det af Sonasa fremlagte regnskab efter en fornyet gennemgang af sagen.

16 Efter at have modtaget meddelelsen fra DAFSE anmodede Kommissionen denne om at foretage en uddybende gennemgang af sagsøgerens sag.

17 Den 12. oktober 1992 informerede DAFSE sagsøgeren om, at et uafhængigt firma havde fået til opgave at foretage en finansiel og regnskabsmæssig kontrol af sagsøgerens foranstaltning vedrørende erhvervsuddannelse.

18 Det kontrollerende firma anbefalede i en rapport, der blev udarbejdet i oktober 1993, at størrelsen af det bevilgede tilskud til den foranstaltning for erhvervsuddannelse, som Sonasa havde gennemført, blev nedsat med den begrundelse, at visse udgifter måtte anses for uacceptable. Rapporten nævnte især, at praktikanterne kun havde haft en uges praktisk uddannelse, og at de efterfølgende var blevet anvendt, som om de var almindelige arbejdstagere i virksomheden.

19 Efter at Sonasa og DAFSE havde drøftet indholdet af rapporten om den finansielle og regnskabsmæssige kontrol, besluttede DAFSE, i overensstemmelse med procedurerne, som er fastsat i artikel 100 i den portugisiske lov om forvaltningsprocedurer, den 1. februar 1996 at foreslå Kommissionen, at tilskuddet blev nedsat.

20 Ved skrivelse af 20. marts 1996 anmodede DAFSE sagsøgeren om at tilbagebetale en del af de forskud, der var blevet tildelt til den uddannelsesmæssige foranstaltning, idet det præciseredes, at denne anmodning om tilbagebetaling ikke foregreb beslutningen om den endelige størrelse af tilskuddet fra fonden, som Kommissionen skulle træffe.

21 Den 5. september 1996 meddelte den portugisiske stat Kommissionen resultaterne af den finansielle og regnskabsmæssige kontrol.

22 Den 16. december 1996 vedtog Kommissionen i medfør af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 beslutning K(96) 3451 (herefter »den anfægtede beslutning«), der blev meddelt sagsøgeren den 19. februar 1997, og hvorefter den nedsatte størrelsen af tilskuddet fra fonden, der oprindeligt var blevet bevilget til den foranstaltning for erhvervsuddannelse, som Sonasa havde gennemført.

Retsforhandlinger og parternes påstande

23 Under disse omstændigheder har sagsøgeren ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. april 1997 anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

24 Retten (Fjerde Afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport besluttet at indlede den mundtlige forhandling og at stille Kommissionen skriftlige spørgsmål, som denne har besvaret den 3. marts 1999.

25 Parterne har afgivet mundtlige indlæg i det offentlige retsmøde den 25. marts 1999.

26 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Realiteten

28 Sagsøgeren har fremsat tre anbringender til støtte for annullationspåstanden, nemlig for det første en tilsidesættelse af hensyn til retssikkerheden, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af princippet om god forvaltningsskik, for det andet en tilsidesættelse af princippet om respekt af velerhvervede rettigheder og for det tredje manglende begrundelse af den anfægtede beslutning.

Første anbringende om tilsidesættelse af hensyn til retssikkerheden, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af princippet om god forvaltningsskik

Parternes argumenter

29 Sagsøgeren har anført:

a) DAFSE og Kommissionen har flere gange efter godkendelsen af uddannelsesprogrammet ændret opfattelse for så vidt angår størrelsen af det tilskud, der skulle ydes til programmets gennemførelse. De har således endeligt truffet afgørelse om at nedsætte beløbet med den begrundelse, at visse »teoretiske kurser« i den teoretiske uddannelse havde haft et praktisk tilsnit, hvilket har medført, at bestemmelsen om, at varigheden af den praktiske uddannelse ikke må overstige den teoretiske uddannelse, ikke blev overholdt.

b) Navnlig har DAFSE genfremsat sin kritik og på ny nedsat det oprindeligt fastsatte tilskudsbeløb med krav om tilbagebetaling af en del af de udbetalte beløb, efter at det havde berigtiget den negative evaluering, der var kommet

til udtryk ved påbegyndelsen af programmet, idet det formelt havde anerkendt at have begået en materiel fejl i evalueringen, og på et tidspunkt hvor programmet allerede var afsluttet, og DAFSE allerede havde meddelt Kommissionen sin tiltrædelse af omkostningsstrukturen og finansieringsanalysen, der optrådte i anmodningen om betaling af saldobeløbet, samt betalt den del af tilskuddet, der falder ind under national kompetence.

c) Kommissionens tavshed efter modtagelsen af skrivelserne fra DAFSE kunne alene betyde, at Kommissionen var af samme opfattelse som DAFSE og bekræftede dennes konklusioner.

d) DAFSE's betaling af den sidste del af tilskuddet efter godkendelsen af regnskabet, der var fremlagt i anmodningen om betaling af saldobeløbet, havde fremkaldt en berettiget forventning om, at retten til selve tilskuddet ville blive anerkendt.

e) Kommissionen har på den ene side vedtaget den anfægtede beslutning, der tiltræder DAFSE's endelige afgørelse om at nedsætte størrelsen af det økonomiske tilskud, uden nogen sinde at have efterprøvet retmæssigheden af hverken det nationale organs påstande eller konklusionerne i den regnskabsmæssige rapport, og på den anden side ladet syv år forløbe efter modtagelsen af anmodningen om betaling af saldobeløbet.

30 På grundlag af de ovenfor beskrevne forhold har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen klart har tilsidesat almindelige hensyn til retssikkerheden, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om god forvaltningsskik.

31 Sagsøgte har heroverfor gjort gældende, at:

a) Den anfægtede beslutning er ikke alene baseret på kvalifikationen af »teoretiske kurser«, men tillige på den omstændighed, at sagsøgeren kun havde gennemført uddannelsesforanstaltningen for 137 personer i stedet for de forventede 249, samt det forhold, at andre betingelser for gennemførelsen i den godkendte ansøgning ikke var blevet respekteret.

b) DAFSE's betaling af det foreløbige saldobeløb af den nationale andel og af fondens tilskud er ikke et bevis for, at DAFSE har vedgået, at det udbetalte beløb faktisk var skyldigt. Den portugisiske lovgivning, der finder anvendelse, angiver klart, at betalingen foretages med forbehold af Kommissionens efterfølgende revision af regnskaberne i forbindelse med vedtagelsen af en beslutning om at godkende saldobeløbet.

c) Ifølge fast praksis er det Kommissionen, der træffer afgørelse om spørgsmål om betaling af saldobeløb og ikke de nationale myndigheder.

d) Kommissionen er ikke i henhold til fællesskabsretten, der finder anvendelse på fonden, forpligtet til at foretage en uafhængig undersøgelse og kan lægge de konklusioner, som medlemsstaten behørigt har begrundet, til grund for sin endelige beslutning.

Rettens bemærkninger

32 Retten finder det nødvendigt at behandle de tre af sagsøgeren fremsatte klagepunkter særskilt.

— Tilsidesættelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

33 Princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kan påberåbes af enhver erhvervsdrivende, som en institution har givet visse begrundede forhåbninger (Rettens dom af 14.7.1997, sag T-81/95, Interhotel mod Kommissionen, Sml. II, s. 1268, præmis 45).

34 Det fremgår imidlertid af fast praksis, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ikke kan påberåbes af en virksomhed, der har gjort sig skyldig i en åbenbar overtrædelse af gældende regler (Rettens dom af 24.4.1996, forenede sager T-551/93 og T-231/94 — T-234/94, Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 247, præmis 76).

35 Det bemærkes indledningsvis, at den anfægtede beslutning er truffet i medfør af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83, hvori det bestemmes, at Kommissionen kan suspendere, nedsætte eller lade tilskuddet bortfalde efter at have givet den pågældende medlemsstat lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger, såfremt tilskuddet fra fonden ikke anvendes på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser.

36 Det fremgår klart af denne bestemmelse, at ydelsen af tilskud fra fonden er betinget af, at modtageren overholder de betingelser for foranstaltningen, som Kommissionen har fastsat i godkendelsesbeslutningen. Såfremt disse betingelser ikke overholdes, kan modtageren ikke have nogen berettiget forventning om, at hele det i godkendelsesbeslutningen bevilgede beløb vil blive udbetalt.

37 Kommissionen var dermed bemyndiget til i medfør af forordning nr. 2950/83 at kontrollere, om tilskuddet fra fonden var blevet anvendt på de betingelser, der var

fastsat i godkendelsesbeslutningen, hvorved sagsøgeren fik tildelt et tilskud på 35 083 325 PTE til en uddannelsesmæssig foranstaltning for 249 personer. Da Kommissionen modtog ansøgningen om betaling af saldoen, skulle den, efter at have hørt den pågældende medlemsstat, vurdere, om eventuelle tilsidesættelser af de ovennævnte betingelser i givet fald gjorde det berettiget, at tilskuddet blev nedsat i henhold til artikel 6 i forordning nr. 2950/83 (Rettens dom af 19.3.1997, sag T-73/95, Oliveira mod Kommissionen, Sml. II, s. 384, præmis 30 og 31).

38 Det er ubestridt, at antallet af deltagere i Sonasa's uddannelsesforanstaltning var formindsket i usædvanligt omfang (fra 249 til 137), og at varigheden af foranstaltningen var nedsat betydeligt. Desuden har Kommissionen efter en gennemgang af rapporten om den finansielle og regnskabsmæssige kontrol kunnet konstatere, at praktikanterne kun havde haft en uges praktisk uddannelse, og at de var blevet beskæftiget, som om de var ansat som almindelige arbejdstagere i virksomheden.

39 Det følger heraf, at sagsøgeren klart ikke har respekteret betingelserne, der var en forudsætning for ydelsen af et tilskud fra fonden. Følgelig kan sagsøgeren ikke påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning til støtte for en påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

40 I øvrigt kan sagsøgeren ikke med rette gøre gældende, at DAFSE's udbetaling af hele eller en del af tilskuddet har skabt en berettiget forventning om en endelig betaling af det samlede tilskud, der oprindeligt var blevet godkendt, da DAFSE accepterede det regnskab, der blev fremlagt sammen med anmodningen om betaling af saldobeløbet.

41 Det bemærkes, at det er Kommissionen, der træffer afgørelse vedrørende anmodningerne om udbetaling af saldobeløb, og at beføjelsen til at nedsætte et tilskud fra fonden i medfør af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 alene tilkommer Kommissionen (Rettens dom af 13.12.1995, sag T-85/94 (122), Kommissionen mod Branco, Sml. II, s. 2993, præmis 23).

42 Selv om DAFSE som alle andre nationale myndigheder, der er ansvarlige for finansieringen af fondens foranstaltninger, har mulighed for i en anmodning om betaling af saldobeløbet i henhold til artikel 5, stk. 4, i forordning nr. 2950/83 at foreslå Kommissionen, at denne godkender eller nedsætter et økonomisk tilskud fra fonden, er det alene Kommissionen, der er beføjet til at træffe en sådan beslutning. Desuden skal enhver betaling fra de nationale myndigheder anses for at være foreløbig, idet den er afhængig af Kommissionens endelig beslutning.

43 Det fremgår ligeledes af sagen, at DAFSE hver gang har gjort sagsøgeren opmærksom på, at de modtagne betalinger var foreløbige og afhængige af beslutningen.

44 Følgelig skal samtlige skrivelser, som DAFSE har sendt til sagsøgeren eller Kommissionen vedrørende accepten eller en eventuel nedsættelse af fondens tilskud, anses for almindelige forslag, som den nationale myndighed har fremsat som led i den kontrol af en forsvarlig gennemførelse af de uddannelsesforanstaltninger, som de kompetente nationale myndigheder er forpligtet til at foretage i henhold til artikel 2, stk. 2, i afgørelse 83/516.

45 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning til støtte for en påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

46 Dette klagepunkt er derfor grundløst.

— Tilsidesættelsen af hensynet til retssikkerheden

47 Sagsøgeren kan heller ikke påberåbe sig hensynet til retssikkerheden til støtte for en påstand om annullation af den anfægtede beslutning. Det kan ikke antages, at dette hensyn, som kræver, at retsreglerne skal være klare og præcise, og som skal sikre forudsigelighed i de situationer og retsforhold, der henhører under fællesskabsretten (Domstolens dom af 15.2.1996, sag C-63/93, Duff m.fl., Sml. I, s. 569, præmis 20), er blevet tilsidesat i sagen, da de gældende retsforskrifter udtrykkeligt foreskriver muligheden for tilbagesøgning af tilskud i de tilfælde, hvor de betingelser, som var gældende for tilskuddet, ikke er blevet respekteret (dommen i sagen Interhotel mod Kommissionen, præmis 61).

48 Dette klagepunkt er derfor grundløst.

— Tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik

49 Det bemærkes, at Kommissionen har handlet med den fornødne omhu.

50 For det første modtog den den finansielle og regnskabsmæssige rapport den 5. december 1996, og traf den anfægtede beslutning den 16. december 1996.

51 For det andet er den anfægtede beslutning ikke truffet udelukkende på grundlag af den nævnte rapport og heller ikke på en enkelt vurdering af omfanget af de »teoretiske kurser«. Det fremgår derimod klart af begrundelsen for den anfægtede beslutning, at Kommissionen har baseret sin beslutning på samtlige dokumenter, der er blevet fremsendt af DAFSE.

52 For det tredje ydes tilskud i snævert samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne, og medlemsstaten er forpligtet til at lette de kontrolundersøgelser, Kommissionen foretager for at efterprøve, om de gennemførte eller igangværende foranstaltninger er i overensstemmelse med gældende regler (Rettens dom af 12.1.1995, sag T-85/94, Branco mod Kommissionen, Sml. II, s. 47, præmis 35, og Domstolens dom af 15.3.1984, sag 310/81, EISS mod Kommissionen, Sml. s. 1341, præmis 14). Herudover bemærkes, at medlemsstaten, der foreslår projektet, skal garantere en forsvarlig gennemførelse heraf, jf. artikel 2, stk. 2, i afgørelse 83/516. Følgelig kan sagsøgeren ikke bebrejde Kommissionen, at denne har draget sine slutninger på grundlag af de oplysninger, som den pågældende medlemsstat har indhentet.

53 På trods af den lange periode, der forløb fra modtagelsen af anmodningen om betaling af saldobeløbet til vedtagelsen af den anfægtede beslutning, har Kommissionen i denne sag med rette afventet resultatet af rapporten om den finansielle og regnskabsmæssig kontrol, som DAFSE havde bestilt, og som var berettiget af, at der var konstateret en række uregelmæssigheder i sagen (jf. præmis 38). Derfor kan Kommissionens adfærd, der består i at afvente den nævnte kontrolundersøgelse, ikke anses for en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.

54 I øvrigt indebærer den omstændighed, at Kommissionen har haft kendskab til DAFSE's svingende stillingtagen, på ingen måde, at Kommissionen er ansvarlig for den nationale myndigheds adfærd. Selv om Kommissionen kunne have opfordret denne til at fremskynde proceduren, har den stadig pligt til at træffe afgørelse på grundlag af alle de oplysninger, der kan have indflydelse på resultatet (Oliveira mod Kommissionen, præmis 32). Under disse omstændigheder kan det ikke bebrejdes Kommissionen, at den afventede resultatet af den nationale myndigheds undersøgelse, inden den vedtog beslutningen.

55 Det tredje klagepunkt er derfor grundløst.

56 Det følger heraf, at det første anbringende i sin helhed ikke kan lægges til grund.

Andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om respekt af velerhvervede rettigheder

Parternes argumenter

57 Ifølge sagsøgeren viser de faktiske omstændigheder klart, at Kommissionen har gjort direkte indgreb i sagsøgerens velerhvervede rettigheder. Godkendelsesbeslutningen tillagde sagsøgeren subjektive rettigheder, der giver denne ret til at kræve betaling af hele tilskuddet.

58 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at en tilskudsmodtager, hvis ansøgning er blevet godkendt af Kommissionen, ikke på grund af denne omstændighed erhverver nogen endelig ret til betaling af hele tilskuddet, hvis han ikke overholder de betingelser, der er fastsat i godkendelsesbeslutningen. Det følger heraf, at sagsøgeren ikke kunne have en berettiget forventning om, at alle de omkostninger, der blev taget i betragtning ved den oprindelige anmodning om tilskud, ville blive endeligt accepteret.

Rettens bemærkninger

59 Det fremgår af fast praksis, at en tilskudsmodtager, hvis ansøgning er blevet godkendt af Kommissionen, ikke på grund af denne omstændighed erhverver nogen endelig ret til betaling af hele tilskuddet, hvis han ikke overholder de betingelser, der er fastsat for tilskuddet (dommen i sagen Interhotel mod Kommissionen, præmis 62).

60 Som Retten allerede har fastslået i præmis 38 og 39 ovenfor, har sagsøgeren i den foreliggende sag ikke overholdt betingelserne for uddannelsesforanstaltningen.

61 Det følger heraf, at det andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om respekt af velerhvervede rettigheder heller ikke kan lægges til grund.

Tredje anbringende om manglende begrundelse

Parternes argumenter

62 Sagsøgeren har bebrejdet Kommissionen, at denne alene har taget DAFSE's konklusioner i betragtning, da den traf beslutningen. Disse konklusioner var udelukkende baseret på rapporten om den finansielle og regnskabsmæssige kontrol, der støtter sig på spekulationer. Det skulle følge heraf, at Kommissionen hverken har begrundet sin beslutning præcist eller fuldstændigt, idet den i denne henseende har lagt dokumenter til grund, der var behæftet med de samme mangler.

63 Kommissionen har heroverfor bemærket, at i tilfælde af, at den blot antager en medlemsstats forslag om at nedsætte et oprindeligt bevilget tilskud, som i den foreliggende sag, skal beslutningen anses for at være behørigt begrundet, når der på tilstrækkelig klar måde henvises til dette forslag.

Rettens bemærkninger

64 Det fremgår af fast retspraksis, at forpligtelsen til at begrunde en individuel beslutning har til formål at gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at efterprøve beslutningens lovlighed samt at give den berørte person de oplysninger, ved hjælp af hvilke det kan fastslås, om der er grundlag for beslutningen, eller om der muligvis foreligger en sådan fejl, at den kan anfægtes. Omfanget af begrundelsespligten afhænger af arten af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget (dommen i sagen Branco mod Kommissionen, præmis 32).

65 Det er allerede blevet fastslået, at begrundelsen for en beslutning om nedsættelse af et tilskud fra fonden, som har alvorlige følger for tilskudsmodtageren, skal indeholde en klar angivelse af de grunde, som gør det berettiget at nedsætte tilskuddet i forhold til det oprindeligt godkendte beløb (Rettens dom af 6.12.1994, sag T-450/93, Lisrestal mod Kommissionen, Sml. II, s. 1177, præmis 52).

66 Følgelig skal det undersøges, om den anfægtede beslutning opfylder kravene i EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF), som den fortolkes af Fællesskabets retsinstanser.

67 Som allerede bemærket, fremgår det både af de anvendelige retsforskrifter og af retspraksis, at tilskud fra fonden ydes i snævert samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne.

68 I en situation som den foreliggende, hvor Kommissionen blot godkender et forslag fra en medlemsstat om at nedsætte det tilskud, der oprindeligt er bevilget, finder Retten derfor, at Kommissionens beslutning kan anses for at være

tilstrækkeligt begrundet i henhold til traktatens artikel 190, enten når begrundelsen for at nedsætte tilskuddet klart fremgår af beslutningen, eller — hvis dette ikke er tilfældet — når der i beslutningen tilstrækkeligt tydeligt henvises til en retsakt fra de kompetente nationale myndigheder i den pågældende medlemsstat, i hvilken myndighederne klart har redegjort for grundene til at nedsætte tilskuddet (dom i sagen Branco mod Kommissionen, præmis 36).

69 Den anfægtede beslutning indeholder en præcis angivelse af grundene til, at Kommissionen har nedsat det oprindeligt bevilgede tilskud, samt de dokumenter fra DAFSE, som den har henvist til.

70 Følgelig kan det tredje anbringende om manglende begrundelse heller ikke lægges til grund.

71 Kommissionen skal herefter frifindes.

Sagens omkostninger

72 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

2) **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Moura Ramos Tiili Mengozzi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. september 1999.

H. Jung

Justitssekretær

R.M. Moura Ramos

Afdelingsformand